

Посърна вечъ гората.
Замлъкна птичи гласъ.
Високо надъ скалата
Жълтѣй кжпиненъ храстъ.

Кжпинки чернооки
Козарче тамъ съзрѣ,
Прѣзъ трънища високи
До тѣхъ се то проврѣ.

Откжсна ги, разкваси
Прѣсърнали уста,
И съ пѣсни сладкогласи
Посрѣщна есенъта.

Ранъ-Босилекъ

Братя

(Народна приказка)

Двама братя дѣлили останалото отъ баща си имане. Подѣлили си всичко, скарали се само за единъ конь.

Петъръ викаль:

— Азъ ще взема татковия конь.

Никола казалъ:

— Не, азъ ще го взема. Ти вземи татковитѣ чифлици и волове.

— Не, ти вземи воловетѣ! Азъ ще взема коня и соколитѣ и ще ида на ловъ.

Яхналъ Петъръ коня, взелъ на ржка двата сокола и тръгналъ да иде въ гората на ловъ. Повикалъ на страна жена си Ангелина и ѝ заповѣдалъ: